

8. Про ратифікацію Угоди про партнерство і співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами : Закон України від 10.11.1994 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 46. – Ст. 415.
9. Гриджук І.А. Державне регулювання сталого розвитку регіону / І. А. Гриджук // Ресурс доступу: <http://www.lib.ua-ru.net/diss/cont/354957.html>
10. Див.: <http://www.enpi.org.ua/ijesp/regionalni-programi/>
11. Черников Д. Досвід окремих країн в розбудові системи контролю державної допомоги / Д. Черников // Режим доступу: <http://competitionproject.org.ua/en/publications/press-releases/124-chernikovstateaidarticle.html>
12. Див.: <http://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/144337>
13. Великий енциклопедичний юридичний словник / За ред. акад. НАН України Ю.С. Шемшученка. – К.: ТОВ «Видавництво «Юридична думка»», 2007 - С. 759.
14. Львова Є.О. Правове регулювання міжнародного економічного правопорядку / Є.О. Львова: Дис... канд. наук: 12.00.11 // Ресурс доступу: <http://disser.com.ua/content/369782.html>.
15. Див.: <http://www.histoire-pour-tous.fr/ru/dossiers/90-histoire-de-la-construction-europeenne/2475-traite-de-rome-naissance-de-la-cee-25-mars-1957.html>
16. Див.: <http://bestpravo.ru/fed1991/data02/tex13982.htm>
17. Див.: <http://uk.wikipedia.org/wiki/>
18. За матеріалами сайту: <http://uk.wikipedia.org>
19. Див.: <http://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/144337>.

Рецензент: д.ю.н., професор Баймуратов М.О.

УДК 341

Савич О.С.,

к.ю.н., заступник завідувача кафедри морського права
Одеської національної морської академії.

Півторак Г.Ф.,

старший викладач кафедри морського права
Одеської національної морської академії.

Благодельський С.В.,

старший викладач кафедри морського права
Одеської національної морської академії.

Немерцалова С.В.,

асистент кафедри морського права
Одеської національної морської академії.

СПЕЦИФІКА ПРОГРАМНОГО ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ МОРСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Анотація. У статті розглянуто аспекти національного законодавчого програмного регулювання розвитку морського господарства України. Зроблено аналіз цільових програм, програм розвитку та стратегій у цій сфері. Висвітлено проблемні аспекти такого правового програмування, зокрема на регіональному та локальному рівнях.

Аннотация. В статье рассмотрены аспекты национального законодательного программного регулирования развития морского хозяйства Украины. Проведен анализ целевых программ, программ развития и стратегий в данной сфере. Освещены проблемные аспекты такого программного регулирования, в частности на региональном и локальном уровнях.

Annotation. The aspects of the national legislative program regulation of the maritime industry development in Ukraine are looked at the article. Analysis of the target programs, development programs and strategies in this area is made. The problem aspects of such programming is shown, such on the regional and local levels.

Постановка проблеми. Розвиток національних морегосподарських комплексів і глобального світового морського господарства є складним процесом, в якому задіяно багато суб'єктів різного характеру. Для регулювання суспільних відносин, що виникають при цьому, використовуються різні соціальні норми; розвиток морської галузі, як процес, обумовлений діалектикою суспільної історії, вимагає особливої якості соціальних регуляторів. В цьому контексті програмне регулювання на національному та міжнародному рівнях виявилось незамінним засобом забезпечення як технічного, так і соціально-економічного прогресу. Саме тому теоретико-прикладні наукові дослідження програмного правового регулювання розвитку морського господарства мають велику актуальність. Зокрема, кафедрою морського права Одеської національної морської академії здійснюється відповідна науково-дослідна робота за темою № 104-Б «Визначення механізмів розроблення та фінансування міжнародних програм та форм їх імплементації у національне морське законодавство».

Метою статті є визначення змісту правового програмного регулювання розвитку морського господарства. Для цього необхідно вирішити наступні наукові завдання: визначитись із формами та правовою природою програм, що впливають на розвиток морського господарства, проаналізувати аспекти національного програмного регулювання у цій сфері, дослідити зміст конкретних програм та правову доктрину у цій сфері.

Ступінь наукової розробки теми. Слід зауважити, що питання програмного регулювання знайшли свій розвиток у працях Бабіна Б.В., Іваницького О.Ю., Клочкова В.О., Кроленко В.О., Третяка Е.В., Удовенко К.В. та ін. Водночас робіт, присвячених аналізу впливу програмних правових регуляторів на розвиток морського господарства сьогодні немає.

Викладення основного матеріалу. Доктринальний аналіз впливу програмних правових регуляторів на розвиток морського господарства характеризується різноманіттям думок та позицій. Так, Сташко І. вбачає мету державного програмування у забезпеченні найбільш ефективного варіанта розвитку підприємництва та економіки країни загалом. Програмування визначається при цьому, як процес орієнтації підприємництва з боку органів державного управління шляхом регулярного і комплексного впливу на його структуру відповідно до мети соціально-економічного розвитку на певний період [18]. Сучасні автори

підкреслюють зв'язок програмного регулювання (програмування) та розвитку, як соціально-економічної категорії. Вважаємо, що розвиток у контексті нашої роботи можна визначити, як позитивні суспільні зміни соціально-економічного характеру у сфері морського господарства, зокрема, морського транспорту, які можуть бути регульованими з боку публічної влади.

Третяком Е.В. було досліджено специфіку інституту управлінських програм як форми державного управління, «виходячи з юридичних, економічних, управлінських позицій та поточного законодавства». При цьому зазначеним автором було виявлено такі ознаки управлінських програм, як їх цільова орієнтація, системний характер, етапність, спрямованість на процес прийняття рішення. Управлінська програма розглядається цим дослідником, як феномен сучасної управлінської діяльності, засіб реалізації ряду завдань у певні терміни, який може реалізовуватися у будь-якій сфері людської активності [19, с. 8].

На думку Ключкова В.О. феномен програми має різні форми відображення у законодавстві та вітчизняній правовій доктрині [2, с. 23]. У той же час Кроленко В.О. додає, що «в Україні де-факто склалася цілісна система різних програм, які реалізуються публічною владою для задоволення певних суспільних інтересів адміністративними, фінансово-економічними та іншими методами» [3, с. 310]. Вітчизняна правова доктрина у цілому позитивно ставиться до проблеми програмного регулювання економічних відносин.

Програма є управлінським актом, який має власний вираз у писаних та ухвалених компетентним органом правових приписах, при чому зміст управлінських програм складає сукупність правових норм та індивідуально-правових приписів. Тому неможливо однозначно відповісти на питання, чи є управлінські програми індивідуально-правовими або нормативно-правовими актами, вважаємо, що вони носять перехідний, змішаний характер. В той же час публічна програма має отримати юридичну силу, тому вона ухвалюється шляхом прийняття спеціального допоміжного акту: міжнародної угоди, рішення міжнародної організації, національного закону, указу, постанови, розпорядження, наказу про ухвалення певної програми, що є її додатковою ознакою [1, с. 205].

Програмно-управлінська діяльність в Україні має необхідну правову базу, яка полягає насамперед у приписах Бюджетного кодексу, Законів України «Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України» від 23 березня 2000 р., «Про державні цільові програми» від 18 березня 2004 р., «Про стимулювання розвитку регіонів» від 8 вересня 2005 р. № 2850-IV, у вимогах Державних бюджетів України та в рамках декількох підзаконних актів, схвалених Кабінетом Міністрів України та іншими центральними органами влади. Розглянемо приписи відповідних нормативних актів докладніше.

Закон України «Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України» від 23 березня 2000 р.

окреслив правові, економічні й організаційні засади формування «цілісної системи прогностичних і програмних документів економічного і соціального розвитку»; цей Закон також встановив порядок розроблення, затвердження та виконання таких документів, закріплюючи при цьому принцип дотримання загальнодержавних інтересів [4]. Затверджена відповідно до цього закону Законом України від 20 травня 2010 р. № 2278-VI Державна програма економічного і соціального розвитку України на 2010 рік, зокрема, передбачала заходи у сфері розвитку морського господарства у розділі 5.5 «Транспорт, зв'язок та інформаційні технології». У цьому розділі вказувалися основні проблеми морського та річкового транспорту, зокрема, відзначалося, що державна система забезпечення безпеки судноплавства не повною мірою відповідає вимогам міжнародних стандартів, зокрема стосовно виконання міжнародних зобов'язань України у галузі торговельного мореплавства.

Підрозділ 5.5.3 цієї програми «Підвищення ефективності діяльності морського та річкового транспорту» містив конкретні заходи щодо покращення ситуації, вони насамперед мали нормативно-правовий характер, усі заходи передбачалося здійснити до кінця 2010 р., до їх виконавців були віднесені Міністерство транспорту та зв'язку України, інші центральні органи виконавчої влади. До цих заходів, зокрема, було віднесено:

- розроблення низки нормативно-правових актів, а саме постанови Кабінету Міністрів України про портові збори, наказів Мінтрансзв'язку про затвердження Збірника тарифів на комплекс робіт, пов'язаних з обробленням вантажів у портах України, про затвердження зборів і плати за послуги, що надаються суднам закордонного плавання у морських портах України та щодо затвердження порядків (методик) зміни та формування тарифів на спеціалізовані послуги портів та методики формування наскрізних тарифів на перевезення транзитних вантажів;

- розроблення проекту Закону України про приєднання України до Міжнародної Конвенції з уніфікації деяких правил щодо накладання арешту на морські судна;

- розроблення проектів нормативно-правових актів з метою підготовки до приєднання до Конвенції про працю в морському судноплавстві 2006 року;

- розроблення проекту Закону України про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо накладання арешту на морські судна;

- розроблення проекту Закону України про внесення змін до деяких законодавчих актів України з питань відведення земель водного фонду;

- розроблення проекту Закону України про внесення змін до Закону України «Про транзит вантажів»;

- розроблення проекту Закону України про внутрішній водний транспорт;

- розроблення проекту Закону України про морські порти України;

- розроблення проекту нової редакції Кодексу торговельного мореплавства;
- розроблення проектів нормативно-правових актів з метою реалізації Стратегії розвитку морських портів України на період до 2015 року;
- створення ефективної системи з підтримки навігаційних глибин відповідно до міжнародних вимог у територіальному морі України, на акваторіях портів та каналах до них;
- створення берегових систем технічної та інформаційної підтримки безпеки судноплавства;
- реалізація спільного з ЄБРР проекту «Розвиток Іллічівського морського торговельного порту» [6].

Іншою формою участі держави в програмуванні розвитку морського комплексу є розроблення та реалізація державних цільових програм. Зазначимо, що ці питання в Україні регламентуються Законом України «Про державні цільові програми» від 18 березня 2004 р. [5]. Слід вказати, що ухвалення вказаного законодавства про державні цільові програми істотно вплинуло на поточну державну організаційно-правову практику в цій сфері. Утворення єдиного, уніфікованого порядку розроблення, ухвалення та реалізації державних цільових програм призвело до ужорсточення вимог до змісту, фінансуванню та процедури розроблення, обговорення та ухвалення таких програм», що нові вимоги обумовили певне скорочення їх кількості та спроби держави використовувати інші заходи програмного регулювання розвитку морської галузі.

Прикладом такої програми слід вважати Державну цільову науково-технічну програму створення державної інтегрованої інформаційної системи забезпечення управління рухомими об'єктами (зв'язок, навігація, спостереження), схвалену постановою Кабінету Міністрів України від 17 вересня 2008 р. № 834. Метою цієї програми було визначено створення державної інтегрованої інформаційної системи забезпечення управління рухомими об'єктами, зокрема, створення інтегрованої радіолокаційної системи та єдиної системи висвітлення обстановки в Азово-Чорноморському басейні, що використовуватимуться з метою доведення рівня якості контролю навколишнього простору та інформаційного забезпечення управління рухомими об'єктами до сучасних вимог. Державним замовником програми виступило Міністерство транспорту та зв'язку України, а науковим координатором Програми – Харківський національний університет радіоелектроніки [7].

Низка програмних актів, спрямованих на розвиток морського господарства були затверджені в Україні до встановлення законодавчої регламентації розроблення та реалізації цільових програм. Водночас ці програми мали за своєю природою саме цільовий характер.

У цьому контексті, зокрема, можна згадати про Національну програму будівництва суден рибпромислового флоту України на 2002-2010 роки, затверджену Законом України від 17 січня 2002 р. № 2987-III. Необхідність розроблення цієї Національної програми була обумовлена сучасним

станом цього флоту, зменшенням його кількісного та типового складу, що спричинило загострення комплексу економічних, соціальних та інших проблем, негативно вплинуло на стан продовольчого забезпечення населення держави. До мети цієї програми було віднесено, зокрема, створення сприятливих умов для забезпечення будівництва суден рибпромислового флоту «з урахуванням інтересів судновласників за безумовного пріоритету інтересів держави, раціонального використання національних багатств та сировинних ресурсів Світового океану, якими є водні живі ресурси» [12].

Іншим важливим актом у цій сфері слід вважати Державну програму удосконалення функціонування державної системи забезпечення безпеки судноплавства на 2002-2006 роки, затверджену постановою Кабінету Міністрів України від 28 січня 2002 р. № 96. У цій програмі містився об'єктивний аналіз стану забезпечення безпеки судноплавства, до недоліків цієї системи були віднесені наступні:

- відсутність єдиної вертикалі управління безпекою судноплавства;
- відсутність скоординованої взаємодії між міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади; використання подвійних стандартів та колізій норм права у сфері забезпечення безпеки судноплавства;
- відсутність державної фінансової підтримки функціонування та розвитку державної системи забезпечення безпеки судноплавства; відсутність системи інформування судноплавних компаній незалежно від форми власності та підпорядкування про зміни у національному та міжнародному законодавстві з питань безпеки судноплавства.

Метою розроблення Державної програми було визначено забезпечення безпеки судноплавства в морських та річкових портах, у внутрішніх морських водах і територіальному морі, на внутрішніх водних шляхах згідно з міжнародними стандартами та вимогами національного законодавства, а також організаційно-фінансова підтримка функціонування системи безпеки судноплавства. До основних завдань Програми було віднесено удосконалення системи державного управління безпекою судноплавства, створення безпечних умов праці персоналу, охорону життя і здоров'я працівників морського і річкового транспорту та пасажирів, збереження суден та вантажів, запобігання забрудненню довкілля [15].

Низка програмних актів, що мають пряме відношення до розвитку морського господарства, носять насамперед екологічну спрямованість. Ключовим програмним актом такого характеру стала Загальнодержавна програма охорони та відтворення довкілля Азовського і Чорного морів, затверджена Законом України від 22 березня 2001 р. (ПОВД АЧМ). Реалізація ПОВД АЧМ була розрахована на десятирічний період (до 2010 р.) і мала здійснюватися у два етапи: 2001-2005 рр. та 2006-2010 рр. Слід зауважити, що на першому етапі ПОВД АЧМ передбачалося на основі формування та реалізації щорічних планів соціального і економічного

розвитку України здійснювати комплекс організаційних, нормативно-правових та науково-технічних заходів, спрямованих на подолання найважливіших екологічних проблем, успішне та ефективне впровадження екологічно чистих технологій, будівництво очисних споруд, берегоукріплення, профілактику зсувів, реконструкцію каналізаційних мереж. Програма в III частині містила констатацію поточного екологічного стану АЧБ [8].

Важливе значення у програмно-управлінському забезпеченні охорони ресурсів АЧМ мала також Комплексна програма подальшого розвитку інфраструктури та провадження господарської діяльності на о. Зміїний і континентальному шельфі, затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 31 травня 2002 р. за № 713-р. Ухвалення цього акта стало продовженням заходів, передбачених розпорядженням Кабінету Міністрів України від 13 грудня 2001 р. за № 568, розпорядженням Президента України від 26 листопада 2001 р. за № 336/2001-рп та постановою Кабінету Міністрів України від 18 грудня 1995 р. за № 1009 [10].

Слід також згадати положення Комплексної програми діяльності з припинення незаконного вилову риби іноземними суднами в територіальному морі та виключній (морській) економічній зоні України на 2002-2006 роки, затвердженої Постановою Кабінету Міністрів України від 12 вересня 2002 р. за № 1353 [9]. Також важливе значення для розуміння програмно-управлінського підходу до охорони та використання ресурсів басейну мала Програма освоєння вуглецевих ресурсів українського сектора Чорного і Азовського морів, затверджена Постановою Кабінету Міністрів України від 17 вересня 1996 р. за № 1141, інші програми екологічного та економічного спрямування.

Особливе місце у системі програмних актів у сфері наших досліджень мають стратегії, схвалені протягом останніх років. У цьому контексті слід згадати про Стратегію розвитку морських портів України на період до 2015 року, схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 16 липня 2008 р. № 1051-р [16] та про Стратегію розвитку суднобудування на період до 2020 року, затверджена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 6 травня 2009 р. № 581-р [17]. На відміну від програм розвитку та цільових програм ці стратегії мають більш загальний характер, їх приписи відрізняються диспозитивністю, відсутністю встановлених термінів та виконавців. Водночас ці акти також є важливими у системі програмного нормативного забезпечення морського господарства.

Наприклад, у Стратегії розвитку морських портів України на період до 2015 року міститься визначення морського порту, як належним чином облаштованого транспортного комплексу, розташованого на відведених в установленому порядку державній адміністрації порту території та акваторії із встановленими межами і призначений для обслуговування суден, пасажирів і вантажів, проведення робіт, надання транспортно-експедиторських, спеціалізованих та інших послуг, а також забезпечення безпечного судноплавства та стоянки суден. Також Стратегія визначає такі

важливі для морського господарства категорії, як морський термінал, портовий оператор, спеціалізований майновий комплекс тощо. Метою цієї Стратегії було визначено створення умов для досягнення морськими портами України рівня розвитку, необхідного для забезпечення їх функціонування як повноправних суб'єктів міжнародної транспортної системи, а також задоволення потреб економіки України у транспортному сервісі [16].

Стратегія розвитку суднобудування на період до 2020 року, у свою чергу, була спрямованою на розв'язання проблеми запобігання занепаду вітчизняного суднобудування, виникненню загрози економічній незалежності, втрати Україною статусу морської держави. У стратегії відзначалося, що низька ефективність суднобудівного виробництва, зумовлена:

- значною зношеністю виробничих фондів основних підприємств;
- низьким рівнем розвитку технологій та організації суднобудівних робіт;
- недосконалою системою оподаткування;
- нестачею кваліфікованих робочих кадрів [17].

Законодавством України також передбачено довгострокове регіональне програмування із ширшим залученням регіональних органів влади. Такі механізми встановлені у Законі України «Про стимулювання розвитку регіонів» від 8 вересня 2005 р. № 2850-IV [14]. Необхідно також вказати на значення для розвитку морського господарства низки програмних актів, схвалених урядом України, метою яких є розвиток окремих регіонів або міст [11].

Водночас аналіз муніципального програмування у портових містах України свідчить про низький рівень відповідного програмного регулювання розвитком морського господарства на локальному рівні. Втім, окремі приклади такого програмування існують. Так, у Програмі соціально-економічного розвитку м. Одеси до 2010 року, схваленій рішенням Одеської міської ради від 11 жовтня 2004 р., розділ 4.2 був присвячений розвитку морегосподарського комплексу. При цьому зазначалося, що основою морегосподарського комплексу міста є Одеський морський торговельний порт. Перспективний розвиток порту до 2010 року, за цією програмою, мав здійснюватися за вісьмома основними напрямками [13].

Висновки. Програмні правові заходи активно вживаються для забезпечення розвитку морського господарства в Україні. При цьому вони містяться у стратегіях, цільових програмах та програмах розвитку, що схвалюються на середньостроковий період на державному рівні. Питання ефективності реалізації зазначених програмних актів, їх взаємного зв'язку та контролю за їх виконанням мають стати предметом додаткових наукових досліджень.

Використані джерела:

1. Бабін Б. В. Основи програмно-управлінської діяльності в Україні [курс лекцій] / Б. В. Бабін, В. О. Кроленко. – Донецьк : ДЮІ ЛДУВС, 2006. – 136 с.
2. Ключков В. О. Розуміння правових програм у вітчизняному праві / В. О. Ключков // Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності. – 2009. – № 1. – С. 21-28.
3. Кроленко В. О. Правова природа державних цільових програм та їх місце у фінансовій системі України / В. О. Кроленко // Вісник Донецького університету. Серія В. Економіка і право. – 2004. – № 2. – С. 309–313.
4. Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України : Закон України від 23 березня 2000 р. № 1602-III // Відомості Верховної Ради України. – Офіц. вид. – 2000. – № 25. – Ст. 195.
5. Про державні цільові програми: Закон України від 18 березня 2004 р. № 1621-IV// Відомості Верховної Ради України. – Офіц. вид. – 2004. – № 25. – Ст. 352.
6. Про Державну програму економічного і соціального розвитку України на 2010 рік : Закон України від 20 травня 2010 р. № 2278-VI // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс] – Режим доступу до сайту : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>
7. Про затвердження Державної цільової науково-технічної програми створення державної інтегрованої інформаційної системи забезпечення управління рухомими об'єктами (зв'язок, навігація, спостереження) : постанова Кабінету Міністрів України від 17 вересня 2008 р. № 834 // Офіційний вісник України. – Офіц. вид. – 2008. – № 71. – Ст. 2387.
8. Про затвердження Загальнодержавної програми охорони та відтворення довкілля Азовського і Чорного морів : Закон України від 22 березня 2001 р. № 2333-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 28. – Ст. 135.
9. Про затвердження Комплексної програми діяльності з припинення незаконного вилову риби іноземними суднами в територіальному морі та виключній (морській) економічній зоні України на 2002-2006 роки : постанова Кабінету Міністрів України від 12 вересня 2002 р. № 1353 // Офіційний вісник України. – 2002. – № 38. – Ст. 1772.
10. Про затвердження Комплексної програми подальшого розвитку інфраструктури та провадження господарської діяльності на о. Зміїний і континентальному шельфі : Постанова Кабінету Міністрів України від 31 травня 2002 р. № 713 // Офіційний вісник України. – 2002. – № 23. – Ст. 1094.
11. Про затвердження Програми сталого соціально-економічного, екологічного і культурного розвитку м. Севастополя на період до 2015 року : постанова Кабінету Міністрів України від 27 липня 2006 р. № 1017 // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс] – Режим доступу до сайту : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>
12. Про Національну програму будівництва суден рибпромислового флоту України на 2002-2010 роки : Закон України від 17 січня 2002 р. № 2987-III // Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс] – Режим доступу до сайту : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>
13. Про Програму соціально-економічного розвитку м. Одеси до 2010 року : рішення Одеської міської ради від 11 жовтня 2004 р. № 414-IY [Електронний ресурс] – Режим доступу до сайту : <http://www.odessa.ua/programmes/212>
14. Про стимулювання розвитку регіонів : Закон України від 8 вересня 2005 р. № 2850-IV // Офіційний вісник України. – Офіц. вид. – 2005. – № 40. – Ст. 2529.
15. Про схвалення Державної програми удосконалення функціонування державної системи забезпечення безпеки судноплавства на 2002-2006 роки : постанова Кабінету Міністрів України від 28 січня 2002 р. № 96 // Офіційний сайт Верховної

Ради України [Електронний ресурс] – Режим доступу до сайту : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>

16. Про схвалення Стратегії розвитку морських портів України на період до 2015 року : розпорядження Кабінету Міністрів України від 16 липня 2008 р. № 1051-р // Офіційний вісник України. – Офіц. вид. – 2008. – № 58. – Ст. 1946.
17. Про схвалення Стратегії розвитку суднобудування на період до 2020 року : розпорядження Кабінету Міністрів України від 6 травня 2009 р. № 581-р // Офіційний вісник України. – Офіц. вид. – 2009. – № 42. – Ст. 1413.
18. Сташко І. Програмне регулювання малого та середнього бізнесу в регіонах / І. Сташко, Н. Прокопович // Сучасний соціокультурний простір : матеріали Інтернет конференції (20-22 вересня 2007 р.) [Електронний ресурс] – Режим доступу до сайту : <http://intkonf.org/>
19. Третьяк Е. В. Правоохоронні програми, як форма державного управління (адміністративно-правове дослідження) : автореф. дис. на здобуття наукового ступеня канд. юрид. наук : спеціальність 12.00.07 / Е. В. Третьяк. – Дніпропетровськ, 2009. – 23 с.

Рецензент: д.ю.н., професор Баймуратов М.О.

УДК 341

Савчук К.О.,

к. ю.н, старший науковий співробітник
Інституту держави і права ім. В.М. Корецького НАН України

ВНЕСОК ІГНАТІЯ ОЛЕКСАНДРОВИЧА ІВАНОВСЬКОГО В РОЗВИТОК НАУКИ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА

Анотація. В цій статті досліджуються міжнародно-правові погляди відомого вітчизняного юриста-міжнародника XIX - початку XX сторіччя Ігнатія Олександровича Івановського.

Аннотация. В этой статье исследуются международно-правовые взгляды известного отечественного юриста-международника XIX – начала XX столетий Игнатия Александровича Ивановского.

Annotation. This article is devoted to analysis international-legal thoughts of well-known domestic international lawyer of the XIX – beginning of XX centuries Ivanovsky Ignatij Aleksandrovich .

Постановка проблеми. Одним з головних наукових центрів, в якому зароджувалася і розвивалася вітчизняна доктрина міжнародного права був утворений у 1865 році Новоросійський (Одеський) університет. Університет було засновано на базі Рішельєвського ліцею, який існував в Одесі з 1817 року. Протягом 1884-1896 років з цим університетом була пов'язана наукова і викладацька діяльність відомого юриста-міжнародника та державознавця Ігнатія Олександровича Івановського (1858-20-ті роки XX ст.), фахівця в сфері законів та звичаїв війни та міжнародного кримінального права, який зробив значний внесок в розвиток міжнародно-правової науки та практики. Міжнародно-правові погляди цього вченого